

слѣдваха и събравшитѣ се при тѣзи трагическа сцена офицери. Всички се помолиха Богу за упокоение душитѣ на падналитѣ герои за освобождението на поробенитѣ славяни, за вѣрата, отечеството и „Батюшку Царя“.

— Вѣчна ви память, храбри борци, шепняхъ молящитѣ се. Подиръ това офицеритѣ се разотидоха мълчишката и замислени на бивуака. . . .

3 Юлий. Една сотня Уралски казаки бѣше испратена къмъ истокъ на рекогносцировка, отъ която се получи донесение, че отъ къмъ Кортенъ—Нова-Загора се показали неприятелски развѣзди, слѣдъ които се движала пѣхота. Сотнята искаше подкрѣпление. Испратиха се една слѣдъ друга, по настоятелнитѣ молби на сотенния командиръ, още двѣ сотни. А въ 4 1/2 часа слѣдъ обѣдъ се испратиха 1 и 3 дружини и 4 конни орѣдия.

Нѣма перо, което би могло да опише радостта и въсторга на опълченцитѣ, когато тѣ се научиха за близостта на противника, а особено, когато потеглиха къмъ бойното поле!

Дружинитѣ се пустнаха напредъ съ ускорени крачки. Минаха край Хаинъ Кьой, а отъ тамъ право къмъ истокъ. Тукъ мѣстността е съвсѣмъ равна, но отъ поройнитѣ дъждове и топението на снѣговетѣ бѣха се образували много трапища, които затрудняваха вървението. Но опълченцитѣ незабѣлѣзано прѣодоляваха всичко. Тѣ не вѣрвяха, а просто тичаха къмъ това мѣсто, отъ кждѣто се чуваха пушечни и топовни гърмежи.

— Напредъ, юнаци, напредъ! Още малко и ний ще се кръщаваме съ огънь и щикъ за освобождението на България, извика единъ отъ опълченцитѣ.

Между това топовнитѣ и пушечни гърмежи, ту се учестяваха, ту намаляваха. Летяха опълченцитѣ; като хрѣтки, тѣ прѣскачаха прѣзъ дълбокитѣ трапища.

— Какво е това? Отъ кога вървимъ, се питаха опълченцитѣ, и вмѣсто да се приближимъ до гърмежитѣ, като че ли се отдалечаваме.

Наистина, гърмежитѣ все повече и повече се отдалечаваха, и най послѣ, съвсѣмъ се прѣкратиха. Турцитѣ бѣха отстъпили.